

POSŁANSTVO KRŠČANSKIH ZAKONCEV

Posamezniki nosimo v sebi dvoje hrepenenj: biti ljubljen in ljubiti drugega. Krščanski zakonci imajo čudovito možnost oboje uresničiti v zakonskem življenju z zavestjo, da niso sami ampak je vedno Bog z njimi. Zakonca sta zapisala: »Zakrament zakona je kakor rudnik, iz katerega črpava moč za najino vsakdanje življenje in se veseliva ljubezni do bližnjega in Boga, ki je temelj najine sreče«. Zakonci so drug drugemu priče nesebične ljubezni, zvestobe in zaupanja. Mož se posvečuje po ženi in žena po možu.

Posebne pastoralne skrbi in razumevanja so deležni tisti zakonci, ki jim iz različnih vzrokov ni uspelo uresničiti svetega zakona. Če so se civilno ločili in zopet poročili so povabljeni da v molitvi, z premišljevanjem božje besede in vključevanjem v občestvo Cerkve živijo svoje krščanstvo, čeprav ne morejo prejemati zakramentov svete pokore in evharistije.

Velika pomoč zakoncem so srečanja zakoncev v zakonskih skupinah, duhovne vaje, praznovanja zakonskih jubilejev in drugo.

VPRAŠANJA, KI NASTAJAJO OB ZAKONU

- Kako, da sta se v cerkvi poročila ženin in nevesta, ko eden ni veren in ni bil niti krščen?
- Kaj pomeni ničnost zakona?
- Zakaj se je kdo, ki je že bil cerkveno poročen lahko spet poročil?
- Ali se lahko kristjan poroči z vernikom druge vere v cerkvi?

Preveč prostora bi potrebovali, če bi hoteli na vsa taka in podobna vprašanja dovolj dobro odgovoriti. Prepričan sem, da imamo vedno dovolj priložnosti, da v pogovoru z duhovnikom iščemo odgovor na tisto stisko ali vprašanje, ki nas vznemirja.

V imenu dekanijskih duhovnikov sestavil Franc Linasi iz Mežice.

zakrament zakona

POMEMBNOST IN DOSTOJANSTVO ZAKRAMENTA SVETEGA ZAKONA

a. Pojasnitev pojmov:

Zakrament svetega zakona je zakrament, znamenje božjega blagoslova. Bog blagoslavlja obljubo ljubezni in zvestobe, ki si jo ženin in nevesta podarita ob navzočnosti predstavnika Cerkve (škofa, duhovnika ali diakona) in dveh prič.

Cerkvena poroka: v vsakdanjem pogovoru govorimo namesto o zakramentu sv. zakona kar o cerkveni poroki.

Civilna poroka: obljuba ženina in neveste, ki si jo ženin in nevesta podarita pred zastopnikom civilne družbe. Za nekrščene je to najpopolnejša možna obljuba, ki si jo na začetku skupne poti lahko podarita ženin in nevesta.

Izvenzakonska skupnost: skupno življenje dveh partnerjev.

b. Dostojanstvo svetega zakona

Družina, skupnost moža in žene, je pomembna ustanova v zgodovini človeštva. V vseh kulturah in ekonomskih sistemih ima posebno mesto. Začetek skupne poti moža in žene je povezan z slovesnostjo za njiju in širšo skupnost, saj njuna odločitev za skupno življenje vpliva tudi na širšo družbo.

Sveto pismo začenja s stvarjenjem moža in žene po božji podobi in sličnosti in končuje z videnjem »Jagnetove svatbe«. Lahko bi rekli, da je skupnost moža in žene tista skrivnost in resničnost s katero svetopisemski pisatelji govorijo tudi o odnosu med Bogom in človekom. Apostol Pavel je zapisal: »Ta skrivnost (povezanost moža in žene) je velika, zato bo mož zapustil očeta in mater in se navezal na svojo ženo in bosta eno telo (nova skupnost), kakor je Kristus ljubil svojo Cerkev in postal z nami ljudmi eno«. (Primerjaj Ef 5,31.32)

Kristus je središče vsakega krščanskega življenja in zakrament svetega zakona je božja navzočnost v odločitvi dveh, da bosta skupaj nadaljevala pot. Na postajo ljubezni, medsebojnega zaupanja in pomoči prideta fant in dekle vsak po svoji poti. Verniki vsak po svoje povezujejo svoje življenje z Bogom z molitvijo, prejemanjem zakramentov, praznovanjem in drugim. Nerazumljivo je zato, če kot verna zaročenca pozabita na Boga in brez njega nadaljujeta skupno pot.

Skupno življenje v drugih oblikah, razen v zakramentu svetega zakona, je za kristjana nepopolna skupnost, ker zanemarja Boga. Posledica tega je, da takšni partnerji živijo v grešni priložnosti in ne morejo biti krstni ali birmanski botri, ker zanemarjajo blagoslov za svoje življenje ali se še zanj niso odločili, bili pa naj bi zgled zaupanja in vere svojim krščencem in birmancem.

Trdnost, stabilnost družbe je v veliki meri odvisna od trdnosti družine za katero upravičeno pravimo, da je osnovna celica družbe in najprimernejše okolje za razvoj otrokove osebnosti.

Razni izgovori, da še ni pravi čas za poroko, ali da poroka stane, imajo verjetno v ozadju še druge vzroke: slabotno vero, strah pred življenjsko odločitvijo in še kaj.

Slovesna obljuba, ki si jo zaročenca podarita in je temelj zakramenta, je trdnost in pomoč v preizkušnjah.

PRIPRAVA IN OBHAJANJE SVETEGA ZAKONA

a. Priprava

Mladi se na izbiro življenjskega poslanstva pripravljajo skozi zorenje, spoznavanje vrednot, sprejemanje odgovornosti in osebno zrelost za izbiro in odločitve.

Neposredna priprava pa obsega obisk tečaja, ki ga na dekanjski ravni izvajamo dvakrat letno (pomladi in jeseni) ali obisk šole za zakon, ki poteka v župniji Ravne. Sledi pa osebni pogovor z duhovnikom v župniji kjer se bo obhajala cerkvena poroka, sestava zapisnika in pogovor o poteku praznovanja. Zaročenca potrebujeta vsak svoj krstni in samski list, (ki ga dobita v župniji, kjer sta bila krščena) ter osnovne podatke o pričah, ki sta si jih izbrala.

b. Kdo lahko prejme zakrament sv. zakona?

Zakrament svetega zakona lahko sprejme vsak krščenec, ki ve kaj je zakrament in se svobodno odloči za to. Zakramenta svetega zakona ne more obhajati tisti, ki mu to preprečuje resničnost njegovega življenja: nezadostna starost, krvno sorodstvo partnerjev, sveti red, obstoječi zakon telesna ali duševna nezrelost in drugo. Prav tako se zakrament zakona ne more sklepati pod kakšnimi pogoji ali izključevanjem kakšne bistvene lastnosti zakonskega in družinskega življenja.

c. Kje in kako se obhaja cerkvena poroka ?

Zakrament svetega zakona se obhaja med sveto mašo ali kot samostojno bogoslužje, v župniji stalnega bivališča ženina ali neveste. Po pripravi v eni od teh dveh župnij pa se lahko obhaja tudi v drugi župniji, po predhodnem dogovoru s tamkajšnjim župnikom.

d. Bistvo, namen in lastnosti zakona

Zakon je dosmrtna življenjska skupnost, ki je naravnana na blagor zakoncev in roditev in vzgojo otrok. (Kan 1096, 1055 in 1056) Nerazvezanost zakona izhaja iz njegovega bistva: »kar je Bog združil, tega naj človek ne loči«. (Mt 19,6)

e. Priče

Zaročenca si za obhajanje svetega zakona izbereta vsak svojo pričo. Po tem, ko sta priči slišali obljubo ljubezni in zvestobe, ki sta si jo pred duhovnikom podarila ženina in nevesta to svoje pričevanje potrdita s podpisom ženitvenega zapisnika, ki kot dokument ostane v župnijskem arhivu.

